

nærmere Debat om. Jeg afholder mig altsaa derfra. — Hermed skal jeg saa slutte.

Scavenius: Som de Herrer ville se, har Mindretallet i Udvalget sluttet sig til Forslaget om at bevilge Lønning til en fast Kapellan og en Præstebolig i Gistrup. Jeg kan ikke derom sige Andet, end at vi have søgt os overbeviste ved, hvad derom er anført i Anmærkningerne, og vi have ikke ment, at det ligeoverfor den virkelig tilstedeværende kirkelige Trang i disse Egne var berettiget at udsætte denne Sags Gjennemførelse, indtil man maatte engang efter Lange Forhandlinger kunde komme til en Omordning af Sogneforholdene. Vi have saa meget mindre troet dette, som, efter hvad der er blevet nævnt af et æret Medlem i Udvalget, en saadan Ordning af Sogneforholdene vilde medføre en Forandring af Stiftsinddelingen, idet et Sogn eller en Del af et Sogn, der nu hører til Ribe Stift, efter hans Formening for den rette Ordnings Skyld skulde henlægges under Aarhus Stift eller omvendt. Vi have, som sagt, ikke ment, at man gjorde rigtigt i, naar det dog fra alle Sider er blevet anerkjendt, at denne Trang er tilstede, at opsætte et indbefomne den, i alt Fald i dette Sogn og paa dette Sted, indtil man kunde faae al den Trang, der kunde være tilstede i disse Egne, tilfredsstillet paa een Gang. — Det næste Forslag angaar et Tilskud til den dansk-norske Menighed i Paris. Flertallet, hvortil jeg hører, har indstillet, at denne Bevilling gives, om vi end have ment, at det ikke vilde være rigtigt nu at give Bevillingen paa tre Aar. Vi have ment, at der burde gives et Tilskud een gang for alle; det staar jo da alle Parter frit for, hvis man finder det rigtigt, et andet Aar igjen at give et Tilskud. Vi kunne ikke anerkjende, hvad der er gjort gjældende fra anden Side, at dette er noget Nytt og Særegent, man gjør. Det er i Virkeligheden affkurat det Samme, som man fra Statens Side flere Gange har gjort, naar vi have understøttet Menigheder eller ydet Lønninger til Præster i Søstæder i England og andetsteds. Der kommer til Paris Aar for Aar en stor Mængde danske Arbejdere og Haandværkere, de leve der almindeligvis i længere Tid, gennem flere Aar, men det er dog i Almindelighed deres Hensigt at vende tilbage til Fædrelandet igjen. Det vil for dem være af stor Betydning saavel i kirkelig som i national Henseende, at der findes et saadant Samlingspunkt for dem som det, der nu nærmest gennem norske Bidrag findes i den dansk-norske Menighed i Paris, oprettet i Aaret 1876. Man vil ikke kunne forundre sig over, efterat denne Menighed i Løbet af nogle Aar nærmest, for ikke at sige næsten udelukkende, er bleven understøttet fra norsk Side, om der da menes, at det ikke er mere end rimeligt og billigt, at en Understøttelse fra dansk Side nu ogsaa ydes.

Vi tillade os derfor at anbefale, at man stemmer for det af os stillede Forslag. — Ifølge Forslaget Nr. 53 har Udvalgets Flertal ikke villet gaa ind paa at give Ministeren den Bemyndigelse, som han, gennem en Anmærkning, har søgt til at kunne anvende i et Aar et større Beløb til Indkjøb af Kunstfager imod da at anvende Mindre i følgende Aar. Jeg kan derom kun sige, at det er vor Overbevisning, at dette Forslag er nødvendigt, for at Kunstfalingerne kunne blive forøgede med virkelig, jaude Kunstværker. De Summer, der aarlig bevilges, ere for smaa til, at de Indkjøb, man kunde ønske gjorde, kunne gjøres, naar det ikke er tilladt, naar et stort og dyrt Kunstværk tilbyder sig til Kjøb, da at erhverve det imod, om nødvendigt, at spare Noget i følgende Aar. Naar man ikke vil give Regjeringen denne Bemyndigelse, tvinger man Regjeringen til enten at indskrænke sig til kun at kjøbe Smaaafager, eller at tage paa sit Ansvar større Indkjøb og da komme med Forslag til os paa Tillægsbevillingen, thi at gaa den Vej, som den ærede Ordfører antydede, at komme her til Rigsdagen med Ansøgning om Bevilling til at indkjøbe et bestemt foreliggende Kunstværk, tror jeg ikke laader sig realisere; jeg tror, det vilde være den mest upraktiske Vej, som man kunde slaa ind paa. Den Bemyndigelse, Regjeringen har forlangt, har den i en mindre Udstrækning allerede i længere Tid havt. Den vil ikke finantsielt være til nogensomhelst Byrde for Statskassen, og den vil, anvendt paa en forstandig og fornuftig Maade, som der ingen Grund er til at antage at den ikke skulde blive, kunne være til stor Gavn for vore Kunstfalinge. — Jeg kommer derefter til Forslagene angaaende det kongelige Theater. Jeg skal ikke nærmere omtale de to Forslag af Flertallet under Nr. 57 og 58, der gaa ud paa mindre Nedsættelser. Det er og bliver jo naturligtvis en Stønsag, om Theatret kan taale disse Nedsættelser eller ikke. Vi fra vor Side have ikke set anført nogen virkelig Grund til at foretage dem og have derfor ikke kunnet gaa med dertil. Det næste Forslag angaar en Bygningsforandring, som vil koste 10,000 Kr. Forslaget om, at denne Post skal udgaa, stilles af et Flertal, hvortil ogsaa jeg i dette Tilfælde hører, idet vi i alt Fald have en stærk Tvivl om, at det er rigtigt, at den Koncertsal, som er bleven indrettet til bestemt Brug, nu ombygges jaalebes, at den ikke længer kan bruges som Koncertsal, men vil blive brugt til Stoler, dels til at holde Syngeprøve i, dels til en Barnefole for Ballettens Elever. Jeg skal imidlertid for mit personlige Vedkommende indrømme, at jeg er bleven noget tvilende i denne Sag, efterat jeg har set — jeg veed ikke, hvorfor nogle af de Herrer finde det saa morsomt — efter at jeg har havt Leilighed til at gøre mig bekendt med alle Theatrets Lokaler. Jeg vil ikke negte, at det Lokale, hvor man nu har Elev-